Balla Attila, 14 éves

Gyengénlátók Általános Iskolája

Budapest

A beszélő labda

A beszélő labda

Férfi vagyok – bíztatom magam – bírnom kell az ütéseket.

Au! – Ez a vállam volt. Jaj, most a karomat találta el! Ez a szörnyeteg a combomat ütötte meg.

Férfi leszek, s a férfiaknak mindent, még a fizikai fájdalmat is el kell tudni viselni. – sulykolom magamban. Hát ez mi volt? kapkodva próbálok levegőhöz jutni, ami csak nagy sokára sikerül. Ez a csörgő-zörgő valami a mellkasomat vette célba. Biztos eltörtek a bordáim – villant át rajtam keserűen. Lassan helyére áll a lélegzésem, semmi baja a bordáimnak, mert ez a nehéz, robosztus mellvédő teljesítette feladatát: védett.

Ekkor valami megmagyarázhatatlan düh fog el. Letépem magamról a szememet elfedő vastag fekete sálat a sí szemüveggel együtt, és kirohanok az iskola tornaterméből.

Én még csak gyerek vagyok! Tizennégy éves fiatal srác! Miért kell nekem ekkora ütéseket kiállnom? Miért kell kék-zöld foltokkal megjelennem a társaim, s a lányok előtt? Akarom én ezt egyáltalán? – így dühöngtem a fiúöltözőben, széjjelhajigáltam a ruháimat, csapkodtam, majd beálltam a zuhany alá. Nem tudom, meddig csorgattam magamra a meleg vizet, de jótékony hatását kezdtem érezni: lassan megnyugodtam. A korábbi hisztis dühöt szégyenérzés váltotta fel. Nem ezt várják el tőlem a barátaim és a tanáraim. Felöltöztem, rendet raktam széthajigált edző-felszerelésem között, majd leültem az öltözőben. Nem akartam visszamenni az edzésre, magamba roskadva elgondolkodtam az elmúlt éveken.

Viszonylag későn – hetedik osztályba – érkeztem a Gyengénlátók Általános Iskolájába, addig integráltan tanultam a lakóhelyemhez közeli általánosban. Bekerülve új iskolámba, hamar beilleszkedtem, s szinte első pillanattól kezdve tagja lehettem a Gyengénlátó Diákok Sportegyesületének, melyet az iskola testnevelő tanárai hoztak létre, még 2002-ben. Magasságom, hajlékonyságom és karom ereje lehetővé tette, hogy több sportágbann is megméressem magam, amire eddig soha sem volt lehetőségem. Futásban, kislabda-hajításban, távolugrásban, különböző úszásnemekben jelentős sikereket értem el. Állhattam már a dobogó minden fokán.

És most kipróbálhattam magam egy új sportágban: a csörgőlabdában. Bizalmat szavaztak nekem tanáraim, edzőm, barátaim, én meg cserbenhagytam őket. Hisztis lányként kirohantam a teremből, szégyelltem magam. Valahogyan helyre kell hoznom, meggondolatlan viselkedésemet. - határoztam el magamat. Közben vége lett az edzésnek, lassan az utolsó fiú is elhagyta az öltözőt. Néma csend lett, hírtelen egy tenyér melegségét éreztem a vállamon, Levi bá volt, az iskolai csapat edzője.

Nézz ide Alati!– szólt csendben hozzám. Látod a kisujjamat? Eltört. Edzés közben rosszul nyúltam a labda után, s ez a egy, öt kg-os műanyag golyó elvitte az ujjamat. Nagyon fájt, még

sírtam is. Nem szégyen ez! Tudod nem elég a gyorsaság, a jó reflex, az ügyes vetődés, új tulajdonságot kell kifejlesztened magadban: egy másik érzékszervedre a füledre kell hagyatkoznod. A látásod helyett a hallásodra. Ez hosszú időt, sok türelmet, gyakorlást. edzést jelent.

Adj magadnak időt, ne add fel, próbáld meg még egyszer!

Várunk a következő edzésen!

Egyedül maradtam. Visszamentem a tornaterembe. Levi bá szavai jártak a fejemben, amikor halkan nyílt az ajtó:

- Szia Alati, gondoltam, hogy itt találllak. – bújt be Geri, egy harmadikos, kisfiú. Orrán hatalmas, vastag lencséjű szemüvege mögül rajongó kék szempár nézett rám.

- Mi van Geri? Elterjedt a híre, hogy kirohantam az edzésről? – mordultam rá iskolatársamra. Dühös voltam a világra, mindenre, de főképpen magamra.

- Milyen kirohanásnak? – értetlenkedett – azért jöttem, mert reméltem, hogy még itt találllak és beszélgethetünk. Szeretném, ha mesélnél erről a csörgő, izé labdasportról. Tudod, nem semmi, hogy alig jöttél néhány hónapja az iskolába és már Levi bá bevett a csapatba. Ez nagy szó. De nagy ám…!

Néhány percig némán álltunk egymás mellett, szemem sarkából láttam, hogy várakozva néz fel rám. Valójában nem volt kedvem senkivel beszélgetni, de megéreztem Geri eltökéltségét, és megeredt a nyelvem:

- Tudod, furcsa pályája van ennek a sportnak: a játéktér 18 m hosszú, 9 m széles, s a kapu a pálya teljes szélességét elfoglalja. A meccs célja, hogy a labda, /melyet speciális műanyagból készítenek, és legalább három csörgőnek kell benne lennie / az ellenfél kapujába guruljon, gólt szerezve ez által. Valójában a csörgők irányítják a játékosokat, akik a néma csendben-csak a fülükre, a hallásukra hagyatkozva-próbálnak tájékozódni a labda helyzetéről. - nehezen kezdtem beszélni, de egyre jobban belemelegedtem, s csak úgy folyt belőlem a szó. Geri szinte itta mondataimat, pontosan úgy, mint ahogy néhány héttel ezelőtt én hallgattam edző-tanáromat.

A játékidő2*10 perc. – folytattam - a szembennálló csapatok (női/férfi vak vagy gyengénlátók) 3-3 tagja játszik egyszerre a pályán, egy játékos egymás után kétszer guríthat, utána át kell adnia a lehetőséget társának. Különféle gurítási módok vannak: egyenesek, csavartak, de abban mindegyik megegyezik, hogy a labdák gyorsak, dinamikusak, s akár 50-70 km/h sebességre is képesek. Sok a sérülés, főképpen kezdetben: felrepedt száj, betört orr, megrepedt ujj, és sok-sok zúzódás.

Teljes koncentrációt igényel ez a paralimpiai sportág, amely 1978 óta létezik Magyarországon. A magyar olimpiai csapat Ramocsa Gábor vezetésével legutóbb 2009 augusztusában a Németországi Európa Bajnokságon hatodik helyezést ért el, ezzel

bennmaradtunk az A csoportban. A további cél: az Olimpia! - mondandóm végére értem, reméltem, hogy minden fontosat elmondtam kis társamnak.

-Köszi Alati, fantasztikus dolgokat mondtál. Tudod, holnap lesz a válogatás az iskolai csapatba. Én is jelentkeztem, célom, hogy bekerüljek és én is nagy játékos legyek. Na, szia, megyek uzsonnázni!

S nekem mi a célom? Feladom, bedobom a törülközőt, vagy újra kezdem, meghálálom a bizalmat, és nem hagyom cserben barátaimat, tanáraimat. Döntenem kell!

A néma csendet három sípszó töri meg, majd a játékvezető „play” kiállítására kezdetét veszi a mérkőzés. Felkészülten koncentrálok, tagjaimban még érzem az elmúlt hetek megerőltető edzéseinek fáradtságát. S ekkor meghallom a „beszélő labdát”, a labdába rejtett kis csörgőcskéket. Már tudom, hogy nagy erővel átlósan száguld felém a labda: vetődök, karomat messze a fejem fölé nyújtom, lábszárvédős lábaimat szorosan összezárva készülök fel a becsapódásra. A labdának nem akarok esélyt adni, hogy mellettem a hálóba guruljon. Azonnal reagálok: alsó lábszárammal megállítom a labdát, villámgyorsan felállok, és teljes erőmből elgurítom, pontosan az ellenfél hálójába. GÓL! Sikerült vezetéshez juttatnom csapatomat. Mosolyogva hallgatom a tapsvihart, s visszagondolok az első edzésekre, a fájdalmakra, a kék-zöld foltokra.

Igen megérte, igen érdemes volt!